

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/25/2019
Identifikačné číslo spisu:	1117217815
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1117217815.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Ing. F.B., trvalým pobytom v W., 2/ Ing. T.B., trvalým pobytom v W., obaja zastúpení advokátom JUDr. Petrom Belicom, so sídlom v Martine, M. R. Štefánika 36, proti žalovanému ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov bytového domu súpisné číslo XXXX na parc. č. XXXXXX/X k.ú. X. na LV XXXX a LV XXXX, zastúpení správcom Ing. Stanislavom Polákom - Stavocentrum, so sídlom v Bratislave, Odborárske nám. 1, IČO: 17 352 738, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/43/2017, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. marca 2018 sp. zn. 8Co/47/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) uznesením z 3. augusta 2017 č.k. 14C/43/2017-84 zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žalobcovia 1/ a 2/ žiadali žalovanému uložiť povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti vednej v k. ú. X. P. Katastrálnym odborom - Okresným úradom W. dobrovoľnou dražbou bytu č. X na X. poschodí (X. nadzemné podlažie) bytového domu, súpisné číslo XXXX na ul. W.. popis. XX a podielu XXX/XXXXX na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu na LV XXXX a podielu XXX/XXXXX na pozemku XXXXX/X na LV XXXX začatého oznámením D 55/2017 z 13. júna 2017 spoločnosti Finlegal services s.r.o., IČO: 46 283 421, Gajova 4, Bratislava. Súčasne žiadali uložiť žalovanému povinnosť nevykonávať právne kroky mimosúdneho vymáhania pohľadávky zabezpečenej záložným právom k predmetným nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, 2 písm. d/, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné nariadiť neodkladné opatrenie tak, ako to požadovali žalobcovia, pretože by to odporovalo samotnému charakteru a účelu neodkladného opatrenia. Žalobcovia nepreukázali dôkazy a neosvedčili existenciu právnych vzťahov medzi stranami sporu, ktoré by vyžadovali naliehavú a dočasnú úpravu právnych vzťahov v takom rozsahu, ako to požadovali v návrhu

na vydanie neodkladného opatrenia. Žalobcovia sa nariadenia neodkladného opatrenia domáhali proti žalovanému označenému v návrhu ako: ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu súpisné číslo XXXX na parc.č. XXXXXX/X k.ú. X. na LV XXXX a LV XXXX, zastúpený správcom: Ing. Stanislav Polák - Stavocentrum, Odborárske nám. 1, Bratislava, IČO: 17 352 378, pričom označenie žalovaného ako ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov nezodpovedá označeniu podľa uzatvorenej zmluvy č. 15/07 o výkone správy zo dňa 4. decembra 2000 a zo dňa 22. decembra 2007 a nezodpovedá ani ustanoveniu § 133 CSP. Súd dospel k záveru, že takto označený žalovaný nie je pasívne legitimovaný. Uviedol tiež, že žalobcovia poukázali v návrhu na iné súdne konania vedené na Okresnom súde Bratislava I, ale nepredložili súdu na preukázanie svojich tvrdení dôkazy a neosvedčili návrh skutočnosťami, ktoré by preukazovali, že návrh na vydanie neodkladného opatrenia by bol dôvodný.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. marca 2018 sp. zn. 8Co/47/2018 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to aj v časti o náhrade trov konania, v ktorej súd rozhodol v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP len o nároku na ich náhradu, a to na základe úspechu žalovaného v konaní. Vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd na základe tvrdení žalobcov a na základe skutočností vyplývajúcich z listín, ktoré sú obsahom spisu, sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia neosvedčili existenciu takých právnych vzťahov medzi stranami, ktoré by vyžadovali naliehavú úpravu pomerov nariadením navrhnutého neodkladného opatrenia, keď žalovaný označený v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je pasívne legitimovaný v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia o zdržanie sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na znenie § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., podľa ktorého správca je povinný vykonávať správu domu samostatne, v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom. Správca zastupuje v konaní na súde vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, proti ktorým smeruje návrh na začatie konania podaný prehlasovaným vlastníkom bytu a nebytového priestoru v dome, návrh na začatie konania a určenie platnosti zmluvy o výkone správy podaný iným vlastníkom bytu a nebytového priestoru v dome alebo návrh na začatie konania o zdržanie sa výkonu záložného práva alebo zákaz výkonu záložného práva podaný iným vlastníkom bytu a nebytového priestoru v dome; toto zastupovanie trvá, kým sa v konaní nepreukáže rozpor záujmov správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. v spojení s § 8b ods. 2 písm. i/ zákona č. 182/1993 Z.z. vyplýva, že navrhovateľom dobrovoľnej dražby bytu na uspokojenie pohľadávok zabezpečených zákonným záložným právom v zmysle § 15 zákona č. 182/1993 Z.z., je správca, ktorý je zo zákona osobou povinnou podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby, ak je schválený nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Správca ako navrhovateľ dražby tiež uzatvára s dražobníkom zmluvu o vykonaní dražby, na základe ktorej je v zmysle § 16 zákona č. 527/2002 Z.z. možné dražbu vykonať. Z uvedeného vyplýva, že pasívne legitimovaným v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia o zdržanie sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, je správca, ako navrhovateľ dražby uzatvárajúci s dražobníkom zmluvu o jej vykonaní, a nie ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Okrem toho v prejednávanej veci žalobcovia podali návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadali uložiť nielen povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, ale aj povinnosť nevykonávať právne kroky mimosúdneho vymáhania pohľadávky zabezpečenej záložným právom, a to výlučne z dôvodu konania správcu, ktorý bez schválenia návrhu na vykonanie dobrovoľnej dražby nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, a teda bez toho, aby mu vznikla povinnosť v zmysle § 8b ods. 2 písm. i/ zákona č. 182/1993 Z.z. udelil v mene ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov dňa 5. júna 2017 plnomocenstvo spoločnosti Finlegal servies s.r.o., Bratislava, najmä na vykonávanie všetkých právnych úkonov za účelom mimosúdneho vymoženia dlhu viazanom na nehnuteľnosti žalobcov a na vykonávanie všetkých právnych úkonov súvisiacich s dražbou týchto nehnuteľností podľa zákona č. 527/2002 Z.z. Podľa odvolacieho súdu s poukazom na vyššie uvedené, žalobcovia neosvedčili, a ani neuviedli v návrhu také skutočnosti týkajúce sa právnych vzťahov medzi

nimi a ostatnými vlastními bytov a nebytových priestorov, ktoré by vyžadovali neodkladnú úpravu pomerov uložením povinnosti ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov zdržať sa výkonu záložného práva alebo povinnosti nevykonávať právne kroky mimosúdneho vymáhania pohľadávky zabezpečenej záložným právom. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia totiž odôvodnili výlučne konaním správcu, proti ktorému však návrh nepodali, hoci práve správca je (ako navrhovateľ dobrovoľnej dražby) na rozdiel od vlastníkov v konaní týkajúcom sa dobrovoľnej dražby, teda i v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa má zamedziť vykonaniu dražby, pasívne legitimovaný. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia neosvedčili existenciu ich nároku proti žalovanému uvedenému v návrhu, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a ani potrebu úpravy pomerov medzi nimi a ostatnými vlastními bytov a nebytových priestorov, teda neosvedčili splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia v danej veci.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že bolo porušené ich právo na spravodlivý súdny proces, a zároveň, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne (§ 421 ods. 2 písm. c/ CSP). Uvedli, že odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberali ich námietkami. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti vytýkali, že dostatočne nevysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie; neuviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil; nevysvetlil prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a dôkazy nevyhodnotil v súlade s § 191 CSP. Namietali, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a je tak svojvoľné (arbitrárne). Arbitrárnosť uznesenia odvolacieho súdu je zrejmä z bodov 7. až 13. odôvodnenia rozhodnutia, kde sa odvolací súd de facto len stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, a aplikujúc § 387 ods. 2 CSP len odkázal na odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie. Mali za to, že podali kvalifikované odvolanie, kde detailne argumentovali proti hodnoteniam prvoinštančného súdu. Odvolací súd však nedostatočne odôvodnil svoje uznesenie, v napádanom uznesení odvolacieho súdu absentuje dostatočné odôvodnenie s argumentáciou žalobcov v podanom odvolaní. Ohľadne namietaných dovolacích dôvodov podľa § 421 CSP poukázali na ustálenú judikatúru odvolacieho súdu, a to na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava zo dňa 26. apríla 2017 sp. zn. 6Co/102/2017. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že účelom novely vykonanej zákonom č. 246/2015 Z.z. nebolo zmeniť princíp priameho zastúpenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov správcom, ale uľahčenie situácie vlastníkovi bytu, resp. nebytového priestoru. Ten totiž v predmetných sporoch nemusí v žalobe vymenovať všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ale postačí, ak v žalobe všeobecne uvedie, že pasívne vecne legitimovaní sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v konkrétnom dome (prípadne priloží list vlastníctva, z ktorého sú konkrétni vlastníci bytov a nebytových priestorov zrejmi) a uvedie, že zo zákona koná v mene a na účet žalovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov správca. Pokiaľ ide o ustanovenie § 8b ods. 2 písm. i/ zákona č. 182/1993 Z.z., ak sa vlastníci bytov a nebytových priestorov na základe rozhodnutia podľa § 14 zákona č. 182/1993 Z.z. rozhodnú podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby na byt alebo nebytový priestor vlastníka (neplatiča) na uspokojenie ich splatnej pohľadávky, správca je povinný realizovať ich vôľu. Princíp priameho zastúpenia teda platí aj v tomto prípade. Navrhovateľom dražby teda môže byť správca, ktorý však aj v tomto prípade koná v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Podľa názoru žalobcov odvolacie súdy v celku jednotne poukazujú na nevyhnutnosť uznesenia ostatných vlastníkov pre vznik oprávnenia podať návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby. Nemožno tvrdiť, že deliktným spôsobom bez vzniku právnej povinnosti správcu podľa osobitného zákona vznikne oprávnenie správcu konať podľa zákona o dobrovoľných dražbách. A či už správca konal v mene a na účet vlastníkov bytov, alebo ako odvolací súd ustálil v bode 13. odôvodnenia na svoj vlastný: „návrh na nariadenie neodkladného opatrenia totiž odôvodnili výlučne konaním správcu, proti ktorému však návrh nepodali, hoci práve správca je na rozdiel od vlastníkov v konaní týkajúcom sa dobrovoľnej dražby, teda i v konaní o nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia, ktorým sa má zamedziť vykonaniu dražby pasívne legitimovaný.“, je už právnou otázkou aplikácie judikatúry s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. apríla 2017 sp. zn. 6Co/102/2017. Podľa žalobcov oba súdy svojimi rozhodnutiami

konali v rozpore s ustálenou judikatúrou o priamom zastúpení vlastníkov správcom bytového domu, pričom odvolací súd okrem tejto vady dospel na základe vlastného dokazovania k nesprávnemu právnomu názoru. Ďalej poukázali na skutočnosť, že v zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov do 30. júna 2007 (do prijatia zákona č. 267/2007 Z.z., s účinnosťou od 1. júla 2007) existuje zmocnenie konať vo veci dobrovoľnej dražby na uspokojenie pohľadávky zabezpečenej zákonným záložným právom mimo dispozíciu záložného veriteľa, pričom nebolo právne dôležité, či dispozícia veriteľa bola vyjadrená v zmluve alebo nie. Záverom žalobcovia zhrnuli, že pokiaľ správca koná vo veci vymáhania pohľadávky vlastníkov bytov proti inému vlastníkovi mimosúdny vymáhaním podaním návrhu na dobrovoľnú dražbu dlžníka bez príkazu záložného veriteľa podľa § 8b ods. 2 písm. i/ platí, že koná na základe § 8b ods. 2 písm. e/. V takom prípade však nedisponuje právnym postavením navrhovateľa dražby a koná v priamom zastúpení ostatných vlastníkov

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobcovia vyvodzujú prípustnosť podaného dovolania z dôvodu z § 420 písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nesprávny postup videli v tom, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa nezaoberal ich námietkami, odôvodnenia rozhodnutí považujú za nedostatočné a arbitrárne, ako aj dokazovanie za neúplné s poukazom na nevykonanie ich navrhnutých dôkazov.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na

spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

13. Žalobcovia namietajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

14. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých, extrémnych prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8269/02, rozsudok EŠLP z 23. júla 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok EŠLP z 24. júla 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil dostatočne. Odvolací súd v odôvodnení svojho (dovoláním napadnutého) rozhodnutia uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a

rozsiahlo sa vysporiadať so všetkými podstatnými námietkami žalobcov (body 5. až 13). Rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné a žalobcovia neosvedčili existenciu ich nároku proti žalovanému uvedenému v návrhu, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a ani potrebu úpravy pomerov medzi nimi a ostatnými vlastníkami bytov a nebytových priestorov. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľov. Žalobcovia tak neopodstatnene namietali existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Pokiaľ dovolatelia namietali, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd ešte v danej súvislosti zdôrazňuje, že pred rozhodnutím súdu o neodkladnom opatrení nie je z dôvodu krátkosti času priestor pre vykonanie dokazovania v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní, pričom zároveň nesmú existovať vážnejšie pochybnosti o potrebe tejto úpravy, a preto rozsah dokazovania je zúžený vzhľadom na účel a podstatu neodkladného opatrenia a nevykonáva sa dokazovanie v rozsahu ako v základnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd považoval túto námietku za nedôvodnú.

17. Žalobcovia prípustnosť dovolania vyvodzujú zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, t. j. namietajú nesprávne právne posúdenie veci. Dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP (ktorý je vo vzťahu k § 421 ods. 1 CSP osobitným ustanovením, t. j. lex specialis) vylúčená aj v prípade, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (§ 357 písm. d/ CSP). Keďže odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, prípustnosť dovolania je tak v danom prípade výslovne vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d/ CSP.

18. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 CSP a podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

19. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.